

שנת תרע"ב

יש לפרש ענין קרבנו וילדה כבש לעולה וכן
יונה או תור לחטאת. והנה חטא אדהר
הי' בכפלים כמו שפירשנו (בראשית ג' ד')

יהי הנגלה כי רבתו לדמו חכמה עין נדחיס
בתלנתתי שטר זקני יתקף הם הוי'
כן דכתיב בו לחי יתורה ונויר יהוי' כי לזון סלב
דורה היתן תגלתו המטרם יפסוד

הפך היים על התורה קנא

ת ז ר י ע

113457888

כלו הפך לכן פתור הוא. (וי' ג)

והנה מכין ששער לכן סימן מוטאה הוא גורת הכתוב. כדרשי'
על הכתוב, וראהו הכהן ומטא אותו צדיקים לכאן, מדוע כשכילו הפך
לכן פתור הוא?
אבל אהרו התבוננת אשר ללמוד מזה, עד כמה מתועבת לפני
הקב"ה מדת הנאות, ועד כמה רצונו לפניו ית"ש מדת החכמה והענות.
דהנה מצינו באחאב מלך ישראל במלכים א' כ"א, שהש"ת אמר
לו לאליהו, שירד לקראת אחאב לאמר לו כשם ד', כסקום אשר לקטו
והכלבים את דם נבות ילקו הכלבים את דמך גם אתה", ואעפ"כ מכין
שקדע אחאב את כבודו ושם שק על בשרו והתעסק בתענית, אמר ד'
אל אליהו, הראית כי נכנע אחאב סלפני, וען כי נכנע ספני לא אביא
הרעה בימינו וכו'.

5

שמעון חנניה
זהו לומר את המושל יונתה חסידים ליטון
נדם האשם יצאנו על חטאן אחי סמטת
על שסאנן לכה יורה רעם על חזירו ינסתו
הולך לקי כרזה, ולא חסיד סלב אין הסרתו
תלוי כי חנו לא הלכתי חננס סלב הם נלו
לפי יתם סיו צעיקו סלח יתן סכנו גם על
סדן ידן סמונס לרחו לי סחי' לו לעסית כלסר
דבר די לנסית סנסנותיו סלונטו לנסון לא יסאנ
דצינסס וסלוי סחונר סוסס לא היו סנסבר יך
סוסס סלס לנס סוסס כן יסססו עליו סוסס
יחסי' יצוסס ולסליוסס סלסס יתן סססן על סססן
דסלן סוססס לסוססס ולסלס ל' סססי' לו לעססר
סלנו סוסס יססי' יססן ססססו יססס לא יססס
כן ע"כ סלס עליו סוסס סוסס סלס יסססו
יססס סוסס יסו יססס לכן סססססו יססס סוסס
... יססססו יסססו לנסון ססס סוססו סססס.

גון גוה' כ"ג
כ"ג ח"י כ"ג

3

אשר כי חזרע וילדה זכר ועמסה שבעת ימים וכו' וציוס ססססי ינוול וכו' חקדקקי'
על סססס וציוס ססססי ללססס כי סוססס וסססס דצרים סלוסו סוס, וס"ל ססס
סוסו חוס"ל סססס ססססס וילדה זכר איס חזרע סססס וילדה נקיסס וס"י סוסס'
ולוי' דוססססס סססס סוססס סססס סוסס סססס סוסס סססס סוסס סססס סוסס

וחס, כי יש ברה וולת סססן ססס חלוות עליה' ויש חלוס ססססי' סססס ולס סססס
כסו וסססס לס וסססן וילדה וסססס, וססס סססס יסססס וססס' לססססס' ע"י וועסססס
ויס לסססס וססס ססססס סססססס, וס' ססס לסססס לסססס סססס סססס סססס לסן
ססססי סססס ססססס וססססס סססס סססס סססס סססס לס סססס סססס סססס, ולכן
סוס סוסס' סססס וילדה זכר וססס סססס יססס סססס סססס' וסס סססס וסססס
סוססס ע"י ססססס ססס וססס ס' ססס' לס לסססס ססססס, וססס ססססס לסססס ססססס
ססססו נק סוססס ססס ססססס ולס סססס סססס ס' ססססס ססססס ססססס וילדה נקסס
ועיקר וססו וססס סוסס ססססס סססס סססס ססססס לסססס ססססס סססס סססס.

בבב" הראשונים דיל נקרא פדשה זו בשם זאת תהיה יי ידא כפי מנינו הים
לכונה 'פרשת מצודע' וכנראה שטעם הדבר הוא מכיון שאמר יי
במסכת פסחים דף ג ע"א "לעולם יספר אדם בלשון נקרה"

אצט" החזיק דיל"י מכנה בספריו פרשה זו בשם 'פרשת טהרה' ובפירושיו
חלבו עוד הרבה אחרונים דיל"י ודומה לזה מצינו אצל חכמי אר"ם ציבב
בירושלמי שראו פרשה זו בשם 'פרשת טהרה' והגאון ח"כ איש רומניא ציבב
בספרו (שנה ראשונה וסנה) מכנה אותה בשם 'פרשת טהרה'

אם עין רש"י וירא יי יי שכתבו וטנאו
פפא אמר תשעו שנאמר וכתובתו כי יודע
כך איש אשר לא יהיה עמו מקור בלשון

א"ר שלאית תורה

ישן הראוי לעיין למה שכתב הרמב"ם דיל"י בחזקתו לפירושו "השנה א"י
מסכת טהרות, וזה לשונו: "קרא אותה 'טהרות' לשון נקרה, כי ב"י רש"י
טומאה, ועוד שידועת הטומאות מביאה לידו טהרה" וכן ח"כ ב"י
בבב" בספרו 'משנת תורה' קרא להלכות העוסקות בדיני טומאה 'טהרה' וספר טהרה

זשמש תורני מאור 8 סי

עוד על פסוק הנ"ל: אדם כי יהיה בעור בשרו
שאת וגו' או בהרת וגו' (וי' ט). יש לתת
לב להבין למה תלה הכתוב פראות נגעים
וטומאה וטהרה דווקא על פי הכתוב, כי ראוי
לתת לב להבין סימני נגעים אבות הטומאה
שאה ובהרת, ואיתא במשנה (נעיס פ"א מ"א)
בהרת עזה כשלג, שאת כצמר לכן, והם האבות
הטומאה דווקא בבחינת הלבנונית ביותר, ואם
כהה מראיתו בהסגר הוא סימו טהרה וצריך עוד
להסגר, יש ליסר הטעם על פי פשוטו כך הוא:
כי עיקר חיות האדם הוא הדם, כי הדם הוא
הנפש וזכריו יי' ננו, כי נפש האדם הוא שורה
כל המלבין פניו חבירו וכו', הוא גם כן מחמת
שנוטל ממנו החיות שלו, שאויל סומקא ואתא
חירדא (ס"ט), נמצא מכאן אנו למדין
שהלבנונית באדם מראה הסתלקות החיות,
וכמילא כשילך מאדם החיות שלו הוא נקרא
טמא כידוע, ע"כ כשנסתלק כל החיות נקרא אבי
אבות הטומאה (וי'), וכמילא כשילך מקצת חיות
הוא גם כן טמא (ועיין זיה"ק ס"ט). ובירדאי בשעת

בפסוק (ויקרא ד. לד) כי תבואו בו ונתתי נגע
בו, וקשה מה בשורה היא זו.
ופירש רש"י שדטמינו כנענים כו'. וקשה
וכי היה צריך הבורא יתברך אלה העצות
ולמה נתן לכנענים זאת המחשבה להטמין
ושיצטרכו בני ישראל להחריב הבתים.
אמנם וירדאי גוף הענין נגעי בתים הוא פלא
גדול והוא אות ומופת על קדושת בני
ישראל שמביאין קדושה וטהרה גם
במקומות מושבותיהם. ויש ללמוד קל
וחומר דבתים (תפוק ב יא) אבן מקור תועק
וכמה מצינו מזה על ההוא שמורות ביתו

של אדם מעידוין. מכל שכן מדה טובה
מרובה שהצדיק צריך להביא הרגשה
קדושה בכל השייך אליו וגם בצומח ודומם.
והנה בני ישראל כן עשו שהוציאו ארץ
כנען מיד הטומאה והכניסוהו בקדושה
שכשנקרא ארץ ישראל השרה הבורא
יתברך שכינתו בבית המקדש. וזה בכלל
ובכל מאורכו שצריכין להביא לכל הנכסים
הארת הקדושה. ומוצד זה יכול להיות
טומאת נגע צרעת גם בבתים. וזאת
הבשורה טובה שיוכלו לתקן כל המקומות
גם בן. והוא באמת מטמוניות. שככל דבר
הגשמי ביותר. מוטמן בו ניצוצי קדושה
ביותר. וגם לפי פשוטו היה נסיון גדול
לסתור כל הבנין על ידי שחפץ איש
הישראלי להיות שורה קדושה וטהרה
במקומו. ובאמת איתא כי המטמוניות
מצאו כדי שלא יהיו נפסדין בסתירת הבנין.

בהדם. ואם אדם הולך בקדושה ימוכן עצמו חן
בעשית המצוה או בעסק תורה ותפילה, אזי
פניו מצהיבות, שנראה בפניו אדמומות מחמת
שנתגלה בפניו קדושת נפשו יי', ואם ח"ו הולך
בדרך לא טוב, אזי גורם כמעטיו שנעקר ממנו
הנפש, כידוע מגמרא כל הכועס וכו' יי', ואיתא
בזהר הקדוש (מ"ה קפ"ט) ויהו שעל ידי הכעס
נעקר נשמתו ממנו, ואין אפשר להתודרה רק ע"י
השובה עילאה והלואי יחזירנהו, וחוש הראות
רואה שבשעת הכעס נעשה אדם לבן ביותר
והולך ממנו כל אדמומות שפניו, וזהו סימן
הסתלקות הנפש הקדושה, וגם איתא (נ"ט נ"ט)

וביום הראות בו בשר חי יטמא: יש יום שאין אתה רואה בו
מכאן אמרו חז"ל ונתנו לו כל שבעת ימי המשתה. וכן ברגל נותנים לו
שבעת ימי הרגל.

לימד גדול נובע לנו מהדיון הנ"ל: הגע בעצמך, המצורע החוטא,
הלא מטא אפיו וטבעו שהיה מלשון, מציא דבה, ספח כזבים ומטיל
איבה בין הבריות, הלא שנוי ובוז ומתעב אצל הבריות, שמקובל ודור
להם שאין צרעת באה אלא בעקב לשיר וגסות הרוח.

יודעים אותו האיש בעל הגנע הזה שצומד להסגר ונתחד ומצודת
להיות מוחלט למצורע. יודעים כל מידעיו ומכירו שהוא בלשנו הרע
הסרד בין אחים, השליך מדנים במקומות שהסלוח והאהבה היו שוררות
ס. הסניא איש על אשתו ואשה על בעלה.

ובכל זאת ובכל מקום הורנו חז"ל: חתן שהוא מנוגע ועומד
להבחין ולהסגר ולהחלט. הוא הוגג וכנס לחופה, נותנים לו כל שבעת
ימי המשתה. ידחיק את ראית הכהן, לא מעינים ולא בודקים, ונותנים
לו לשמח כרת וכדון של כל חתן. היינו אורחים ומחמנים יוצאים
ובאים, מניאים מתנות ומתענגים, מפארים ומשכחים ומעחדים אותו
לחיים חדשים, מקלסין אותו ומקדדים לפניו אף בחבקים ומנשקים אותו,
ומתאמצים לקיים מצוות שמחת החתן בכל ההודוים, הדינים והדוקים,
מכבדו בחזל ובפוסקים.

וכשיב שלא יצערנו ואף ברגל נותנים לו ז' ימי הרגל, אין הכהן
רואה געו כדי שלא יצערנו במועד, והטמא אמר ושמחת בחגך, שלא
לצער, אף לזה שצער את חבירו בלשון הרע והספיל אנשים בגסות
רוח.

והיות שאין השמחה האמיתית הולמת רגשי איבה ובה, מן ההכרח
הלא שכל אלה שהחזקו ונהרסו ממנו המשתתפים בכלולותיו של החתן
המנוגע, יעלימו עין ויסיחון את עצמם מכל חסרונותיו של החתן דגו,
ולא להרהר כל וכלל בכל מגרעותיו הנוראות.

להפך, במקום לראות ולחטט בדיני נגעין, מה שעלול להביאנו
לידי ההחלטה שהוא מצורע מוחלט, עלינו להתאמץ להפוך בזכויותיו
ולמצוא, למרות הרגשתנו תראשונה, את כל הצדדים החיוביים וההגונים
שבחלקי נפשו.

יאת תדוה תורת המצורע כיום מחזיקו וע"י
(ט"ב). "המש תורתו מחובות המצורע". זאת
תורת נגע צרעת". זאת תדוה תורת המצורע"
וכי — ולמדך בכל האומר לשיחור עובר
במחשבת חומשו תורה לפיכך משה מזהיר את
ישראל: "זאת תדוה תורת המצורע" (ויקרא
מז). המשה סוגו לשיחוררע ישנם וכל אדם
מהם מבואר לעצמו באחד מהמחשבת חומשו תורה
— מסביר בעל "השכל ידוע" — (א) כס
בראשית. בבנינו של יעקב שחשבו בנייהם
יוסף וכלל בהמאת דבתם רעה של האחים
לדביתם, מידאו היתה כוננתו לשובת אלא
שבכ"ז תרע גלות על יעקב ובניו, כך טבעו של
לשוחר בתדוה נראה הוא כאילו יש מציה
בכך ואילו התביאות לשית: (ב) כס' שמות —
אני מוצאים סוג שני של "שיחור" ממדרגה
גבוהה ביותר: כאשר הכ"ה אומר למשת שילך
לחוציא את ישראל מצורע, עינה משה "זה
לא יאמינו לי" (שמות ד. א) כלומר: אין
ישראל מאמינים וחו"ל אינרים שהכ"ה הקפיד
על דברו משה ולכן נעשה ולא זכה להכניס את
בניו לארצם; (ג) כס' ויקרא — מדובר על סוג
שמיני של לשיחור, כשרשמתו מוציא רע
המנהג האלדגו העצמור רכילות מעסקן זה לעסקן
עליו, ללא טענה ויחשבה רק כדי לספס את
יער הדברנית והמתליקת, וחו המיפוס של
מצורע איש קטן ומליכך במחלות מגינות;
(ד) כס' במדבר — אני מוצאים סוג רביעי של
לשיחור: דיבה לאומית שהביאו המרגלים
בשונם במסעם לראות את הארץ גרם

בתוצאת דיבה שלחם שדור שלם את במדבר:
(ה) כס' דברים — אני מוצאים את הסוג החמישי
של לשיחור: המישפתון מרים אחותו של
מישחרבנו דברה באחות על חי המישפתה שלו
יענישה בצרעת, תדוה מצוה עליו, וזכור את
אשר עשה חי אלמך לעינים בדרך" (דברים
מז. ט) — זכור יגם בביתך בין אח לאחות,
בין איש לאשה, חמור עיניו של מדבר
לשיחור. המדבר לשיחוררע עובר על חמשה
חומשו תורה מפני שבחמשתם אני למדים על
הימדתה של לשיחור, והתחופת הוא אחר
והיחידה: "הזבא אל הכהן" — רק הכהן איש
התורה, יכול לרפא מהה מתועבת זו.